

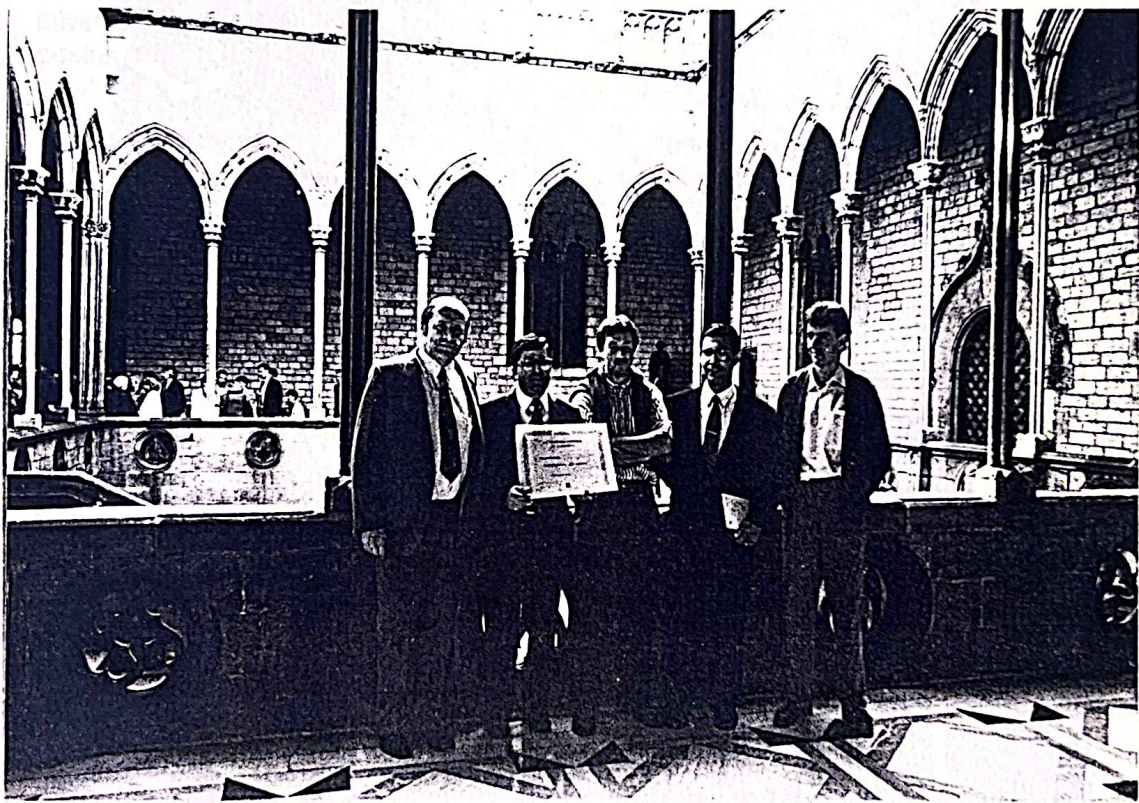
L'ateneu

ORDAL

DESEMBRE -93

NÚM.10

Premi Nacional Cultura Popular

Ateneu Ordalenc

**PER NADAL, VENEN ELS FREDS,
I ELS CAMINS SÓN PLENS DE GEBRE,
MISSA DEL GALL, EL PESSEBRE,
EL TIÓ I ELS PASTORETS.**

(Preludi de "La Flor de Nadal")

LA BELLESA

Encara no m'he aclarit, i és una pregunta que m'he fet moltes vegades: " Les coses són boniques perquè ens agraden o ens agraden perquè són boniques? " O sia, la pregunta és: La bellesa és en les coses, o està en el gust personal?.

No crec que avui ho aclareixi del tot, però potser posant un exemple m'entendreu millor el que desitjo expressar.

Mireu, a mi m'agrada Ordal. Però, Ordal és bonic?... Es clar, jo diria que sí. Però ho diria perquè és realment bonic, o ho diria perquè jo l'hi trobo totes les gràcies?...

Ordal, jo el trobo un poble poble, ni massa petit ni massa gran, com a mi m'agraden, ja no tan rural, però força, té vinyes que l'envolten, uns préssecs boníssims; boscos ben propers, és situat en un puig d'altura mitjana, és a dues passes de Barcelona. Te un cel clar i net, sense gota de pol·lució, te un clima sec i sà, a l'estiu quan el ventila el lleveig és una delícia, te unes tardes tranquil·les i unes postes de sol meravelloses. A l'hivern el fred es sec i tallant, i no parlem de quan neva, que ho deixa tot tant bonic com un pessebre emblanquinat de farina. La gent és franca, noble i molt treballadora, matinerà i ben disposada per a les necessitats dels altres, sorpren la seva profunditat de pensament i la facilitat per la poesia, el cant i l'art. Les nits són clares i silencioses, etc...

Bé jo ho veig així, i com que ho veig així, m'agrada. Potser podríem trobar algú que veu el poble plè de defectes: males comunicacions, poca aigua, egoismes... què sé jo. Hi ha gent que tot ho veu negre, rebusquen en lo podrit, són destructors.

He llegit que " la bellesa, com la veritat, posen esperança en el cor dels homes."

Hi han coses belles, coses que tothom està d'acord en trobar'ls-hi bellesa, una posta de sol," el David de Miquel Angel " un vals " d' Strauss," " el Cant dels ocells de Pau Casals"... Hi han coses que als nostres ulls les trobem belles per la disposició d'ànim personal, per lo cultivat que un tingui els seus sentiments, lo acostumat que estigui a contrastar unes coses i unes altres, per saber comprendre, per trobar un equilibri, per valorar les coses grans i petites, per tenir capacitat de sorprendre's cada dia.

El món és plè de coses boniques que ens alegren la vida i que val la pena de saber trobar i conèixer. Catalunya no és el millor país, però és un dels més macos i equilibrats de la terra, plè de racons meravellosos. Ordal, no cal dir-ho. I més a prop encara, a casa nostra, a casa teva, és plena de tresors, descoberts o per descobrir i admirar: la família, la mare, el pare, la tendressa, l'amistat, tot el que et volta... tot ho pots mirar amb els ulls de la bonesa (o amb els altres)... Tu mateix, Tu mateixa que em llegeixes, que n' ets de bonica, que ben feta, quins tresors portes dintre teu. Mire't amb els ulls nets d'infant, i veuràs quina qualitat es genera dintre teu. Quina capacitat constructora portes . La BELLESA és en tu si la vols veure. Tens uns ulls (quina meravella) per poder admirar, i unes orelles per escoltar, unes cames que et porten on vols, unes mans per treballar i estrenyer amistats, un cap per pensar i un cor per estimar.

Aquest Nadal de 1993, davant Jesus Infant, pensa que tot i la crisi, que ens obligarà a fer-nos més solidaris i austers, continuem éssent posseïdors de bellesa i de la llibertat que ens fa capaços de poder decidir cap a valors de construcció o cap a tensions de destrucció. Cal fer un món més bonic. ! Cal saber veure'l bonic!

Kim Cervera.
(pare)

NADAL AMB TOT DETALL

S'acosten les festes de Nadal i ens hem de preparar per guarnir les cases. Són dies molts bonics per la quitxalla, plens d'il·lusió i fantasia. Obrim les caixes on tenim guardats els ornaments de cada any les figuretes del pessebre, les boles , les cintes, etc.. No ens podem reprimir de comprar algun ornament nou d'aquells que hem vist a la botiga. Alguns s'han trencat, d'altres s'han fet vells, però la caixa cada any està més plena.

Del pessebre hem de mirar que ni hi falti cap figura i la quitxalla les pugui tocar per poder-hi jugar. Un bon tió hem de buscar, que ben fort el puguem picar i moltes coses ens pugui cagar després de donar-li un bon menjar.

Un raco hem de trobar per cada cosa posar. El pessebre al menjador, un angel al rebedor, nadals a la taula i estrelles per la casa. No podem evitar el capritx de posar-hi algun Nöel vingut d'una altra tradició, d'un país llunyà, que molts de fred i fa.

L'arbre molt alegre, l'arbre dóna vida. L'arbre molt vistós adorna un bon tros, ben il·luminat i molt engalanat.

El pessebre més humil una part de la història ens recorda, com va començar la història de la família i el filllet que aquella nit va agafar fred.

Un nou personatge ens ve a visitar, no fa massa anys però de molt bon grat l'hem acceptat. Un vellet de barba blanca bondadós i carinyos que sap estimar i fer-se estimar per tots els nens i de tot el món.

Les històries amb el pas del temps es transformen, cada vegada s'hi van afegint coses, es relaten de forma més interessant per el lector.

La història de Sant Nicolau (el Pare Nöel ó Santa Claus són un mateix, varia el nom segons el país), va començar al segle IV després de Crist. I la primera celebració del Nadal també es va començar a mitjans del segle IV, cantant nadals a les mises, fent ofrenes, deixant el foc encés a les cases a la nit de Nadal, perquè s'escalfes la Mare de Deu, etc. Cada any s'hi van anar afegint coses, fent adornos, fent els pessebres, explicant rondalles, modificant les costums paganes per les cristianes, etc.

El Sant Nicolau el celebrem el 6 de decembre, i els nens surten a cantar. El Sant Nicolau de Mira (Grècia), s'ha l'hi atribueixent varis miracles, com de resucitar uns nens cristians que un carnicer havia trocejat. És el Sant del Inocents. Es veu que era molt trempat, doncs uns nit de Nadal, explica la història, va sortir a la teulada de la catedral i va començar a tirar monedes d'or, i alguns van caure dins de mitjons estesos, i vet aquí la tradició de posar regals dins els mitjons.

El que no se és com van passar la festa de Sant Nicolau a la Nit de Nadal dels països del Nord, per convertir-lo en el vellet que porta regals als nens.

El Pare Nöel ve dels països del nord, on l'hivern es molt llarc i molt fred. I els nens a casa s'han de quedar i a la vora del foc escalfar. Al Nöel, al caliu de la llar de foc, contes s' explicava i adormida la quitxalla es quedava.

Una nit el Nöel va pensar: "Pobres nens, no tenen en que jugar". "Ja ho tinc!. Els hi fare uns senzills juguets de fusta". I va arribar la nit de Nadal i el vellet de cabells i barba blanca, panxa content i molt feliç, un sac màgic de joguines va omplir. Damunt del trineu el va posar i per la neu va lliscar. I tirats per uns grans rems, per la nit es va deslliçar i a cada casa un regal va deixar. I d'aquesta manera l'hivern no va ser tant llarc per els nens i nenes d'aquells països, i així va nèixer la il·lusió del infants per la nit de Nadal.

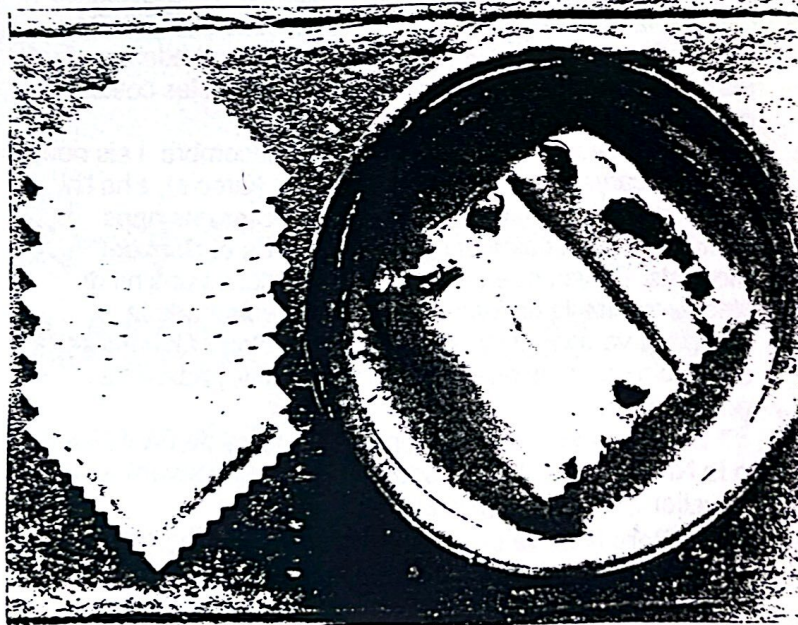
És molt maca aquesta història però hen de recordar que el Nadal és quelcom més. Amb il·lusió i esperança, celebrem el Nadal per recordar que va nèixer un infant. I el seu neixement ens va portar l'esperança d'una vida més digna i millor. Sense prejudicis i un gran amor per tot i per tots. Amb ell celebrem l'esperança de fer un món millor dins el nostre interior i un món millor per l'exterior. El Nadal ens ajuda a reflexionar ens obliga a pensar en alló que la vida diària no ens deixa. Ens excusem que no tenim temps, i es una cosa tant preferent.

El Nadal ens ajuda a reflexionar sobre nosaltres, el que hem fet, el que hem deixat de fer, si hem avançat o no com a persones, com a essers humans.

Sant Francesc d'Assís, va reconstruir la història del neixement de Jesús en unes coves d'Assís en personatges real. Va ser el primer pessebre vivent, i nosaltres hem anat reconstruint aquesta vella tradició, aquesta bella història en les nostres llars i en els nostres pobles.

El pessebre és molt més proper a la realitat del homes. De famílies, de pastors i ovelles, de Reis bondadosos i savis, sempre n'hi han agut. Els àngels i els dimonis representen el bé i el mal, el bo i el dolent dels homes.

No deixem escapar aquestes velles tradicions que la història ens ha portat. N'hi podem afegir de noms, però no ens deixem "entevenar". Les nostres tradicions són nostres. El tió de la nostra infància, el pessebre de cada any amb les mateixes figures de fang, els adorns de cintes i boles, la carn d'olla i la sopa de galets, els canelons i el gall d'indi, les neules i els torrons. Vivim en un racó de món privilegiat. Què més podem desitjar?. Sinó ens falta res de les altres terres. Conèixer les seves tradicions els seus contes. Però com diu el nostre refrany, "per Nadal cada ovel·la al seu corral". Conservem'el nostre que els altres ja es cuiden de conservar el seu.

Bon Nadal i bones Festes. Mirem de trobar en aquets dies el millor de cada cosa que fem, el bo dels altres i de nosaltres mateixos. Mirem amb els ulls de l'infant i tornem a ser una mica criatures i diguem !Glòria a Déu en les altures! amb aquell cor en que ho deien els pastors.

M^o Rosa

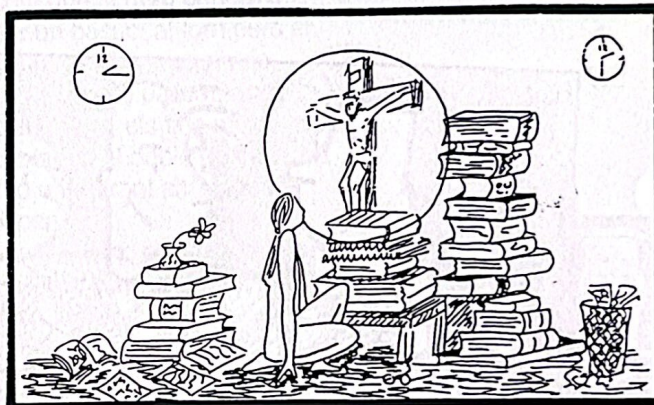

LA POR A ESCOLLIR

Cada dia és un dia més... Es una manera optimista de veure la vida i afrontar-la. El relativisme, fill d'un conflicte democràtic, fa valorar en sobremesura el prisma des del qual es plantejen les diverses situacions que ens afecten. Però no n'hi ha prou en afrontar la vida amb optimisme, sinó que també s'ha de fer quelcom per ella. Hem de perdre la por a donar la cara, a tenir responsabilitats, la por a parlar de temes que socialment resten infravalorats. El món no està bé. Això no hi ha ningú que ho negui. Però el conflicte deriva de la comoditat que això representa; ni les ganes ni el coratge hi són per poder evitar-ho.

Ens movem tan sols en signes externs amb els quals pretenem justificar la nostra debilitat. Volem treure l'enteresa necessària per sobreviure de superficialitats absurdes, que desvien el camí de les nostres creences.

EL que ens manca són uns bons fonaments. Hem enlairat els nostres ideals sobre un castell de sorra que se'ns afigura buit. I sobre una base mal formada, no són estranyes les incongruències i les imperfeccions de la resta. Tenim por a escollir el nostre camí, seguint unes determinades pautes establertes. I m'arribo a preguntar: és necessari aquest camí clarament delimitat que manté a la societat en un ordre disciplinari, a vegades molt utòpic ?.

M'atreviria a respondre que aquesta necessitat sorgeix per suplir la manca de pròpia decisió i organització de la nostra ideologia. Si hages una comunicació clara i oberta d'acord amb la filosofia social del nostre temps, una plena consciència de les irregularitats fruits dels nostres desitjos superflus, i una "petita" guia a mode de pròpia interpretació, potser seriem més lliures. Però tenim por a pensar, a delimitar els territoris de la nostra fe i del nostre amor envers els altres; i alhora tenim poc menys ganes de controlar opinions, de dialogar i d'aprendre a escoltar sense sentri-se al.ludit i identificat, sinó tant sols captant l'essència del missatge; tenim poques ganes d'entendre quin és el camí veritable perquè creiem que l'avanç i la ciència ens ho diuen tot; creiem que la modernitat és la resposta a tots els problemes transcendents, i oblidem que la nostra ànima és la base dels conflictes que assetgen la nostra comunitat.

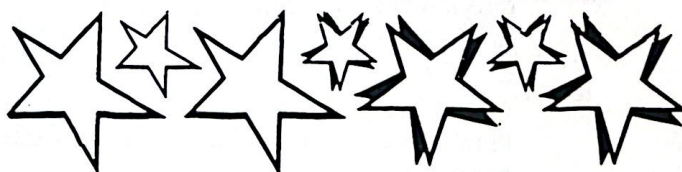
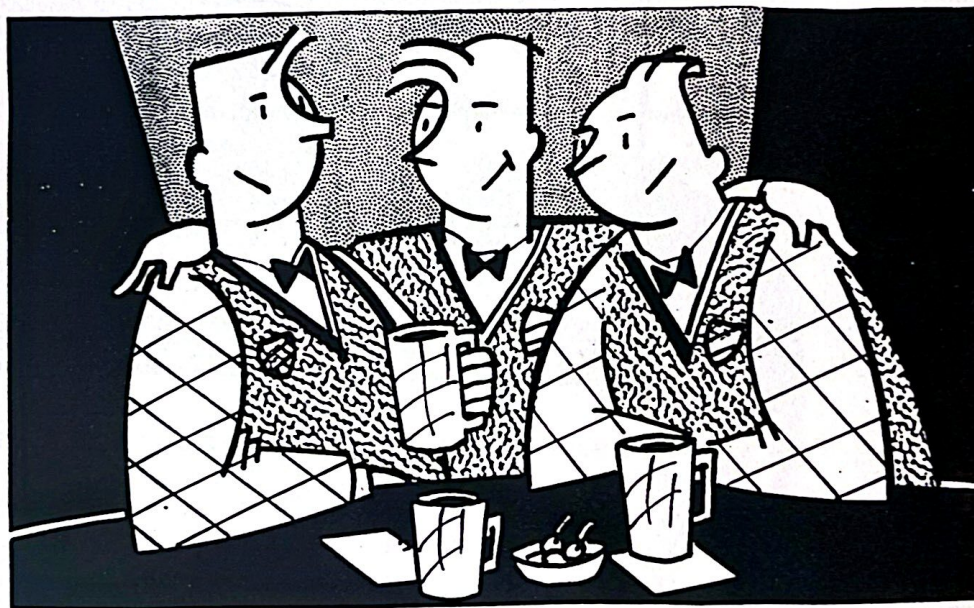
Si ens oblidèssim uns instants d'aquest temps (tan productiu) que ens enmarca i perdèssim per un moment la noció del diner i del poder, potser podríem ajuntar-nos i fer alguna cosa per algú o per quelcom, sense que altri -en qualsevol lloc- et doni unes palmetes d'agraïment en reconeixement de la feina ben feta. Hem oblidat ja que el que està bé és el normal i necessitem un estímul, generalment material, per actuar amb perfecció.

No podem permetre que la invasió del ritme de la vida actual i els mitjans de comunicació tornin a al gent més superficial i més còmode.

I no podem creure que la llibertat no té un camp determinat; la llibertat som nosaltres mateixos dia a dia, cop rera cop....

I si realment creiem en la fe, en l'amor i en la vida mateixa, demostrem-ho.

Mariangels Buira

FEINA DE NADAL

Treballar en un botiga de queviures per les festes de Nadal, pot ser d'allò més cansat, però si t'ho prens amb força calma, intentant treure-li el millor partit pots passar-t'ho molt divertit; només observes la gent que et ve a comprar, escoltes i els hi segueixes la corrent.

- ¡Mira!, em diu una senyora que ve a comprar.

- Aquest any he pres una determinació, només faré un plat després del brou i la carn d'olla pel dinar de Nadal, doncs cada any he de llançar menjar. Sense adonar-se'n, ja m'ha dit dos plats diferents, el brou i la carn d'olla, però la senyora continua parlant.

- Per això donem un capó ben maco, per què saps, els nens no en volen de gall d'indi. Li busquem un capó ben gros i mentres es fa aquesta operació, de sobte em diu.- Ara que hi penso el meu marit i el meu pare, si no els hi dono el gall d'indi, diuen que sembla que no sigui Nadal; saps que faré, busca'm un de mitjanet de gall d'indi i després els treure el capó per la canalla, perquè mengin alguna cosa.

Contant, contant, ja portem quatre plats diferents, brou, carn d'olla, gall d'indi i capó. - És que saps,- continua explicant la senyora-, com que al meu gendre li agrada tant el peix m'agradaria fer un besuc al forn però el preu aquests dies el deixa prohibitiu, sembla que siguin peixos d'or; per això vaig comprar ja el mes passat, dues caixes de llagostins i dues d'escamarlans, els tinc al congelador. Ara segur que em costarien el doble de cars, els prepararé com si fos un aperitiu o un entrant amb unes cosetes per picar, per anar fent boca.

Si seguim fent el compte, ja portem cinc plats diferents, i quan li pregunto a la clienta com vol que li talli el capó, em contesta. _ No em facis els talls massa grans, doncs només és per la canalla ja que tinc un tall rodó de badella, molt, molt, tendre, que em guarda la carnissera, com que la meva sogra no té dens, li faré ben cuitet i així li serà fàcil d'empassar, també m'anirà bé per si algú es quedés amb gana.- Després d'anomenar-me el sisè plat, em segueix explicant la senyora- Sort que no hauré de comprar postres, ja que la meva filla petita ha estat uns dies a Londres, per coses de feina, i ens ha dut uns postres típics d'allà, i amb els torrons del lot del meu marit, les neules i els polvorons, junt amb la pinya americana, ¡ Ja farem!,

Caramb senyora, li vaig contestar jo, si que s'estalviarà feina aquest any, si només fa un plat. I ella em diu; " si nena, si", ja n'estic tipa de passar-me hores a la cuina, ja que sembla que només menjem per Nadal.

Montse Miró.

MOSSÈN PERE RIBOT I SUNYER

Poeta i Eclesiàstic

Ja fa 52 anys que és el Mossèn de Riells i durant aquest temps, ha descobert la importància del silenci i la pau d'aquelles muntanyes per la seva vida interior. Se'l coneix com el " poeta del Montseny ", i la seva obra lirico-religiosa ha estat influïda per la Bíblia i l'escriptor Paul Claud. Ell malgrat fer poemes ben curts que inciten a la meditació, reconeix la dificultat d'entendre el seu significat, perquè és una poesia que " neix de ben endins ".

Durant tots aquests anys, ha descobert i ha après a estimar el silenci que li ha permès gaudir de la presència de Crist i en ell ha trobat la seva font d'inspiració per escriure una poesia de versos breus, però al mateix temps d'una gran profunditat teològica.

Quants llibres ha publicat, i de quins es sent més satisfet li pregunta Mn. Manel Valls, Director de Catalunya Cristiana, en una entrevista recent.

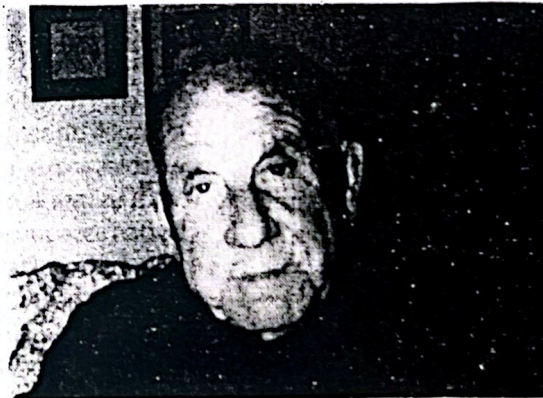
- Vint-i-u llibres de poesia, li contesta, i no sabria dir quin prefereixo perquè es com si una mare hagués de triar un dels seus fills.

Mn. Pere Ribot ha pujat al Santuari de la Font Santa varies vegades, sobretot per la vella amistat amb la Germana Josefina. En una d'aquestes visites vaig demanar-li un parell d'estrofes per ampliar " els Goigs de Sant Esteve "

No és feut pregar. Les va escriure en un instant. Es veritablement una font de poesia:

L'Esperit Sant us dona la joia del coratge,
i l'Esperit renova, en Vós, l'esperit fort.
Doneu, amb vostre exemple, el testimoniatge
de fe i de caritat més enllà de la mort.

Les pedres que us fan caure coronen el martiri
Braços oberts que pregunten bo i demanant perdó.
La sang torna vermella la terra, però el lliri
és fresc de l'alegria de Déu, i dona olor.

HI HA MOLTS MOSSÈNS QUE NO ENTENEN LA MEVA OBRA

Així és lamenta Mn. Pere. Aquesta és també la meua experiència dolorosa. Hi ha molts mossènns que no entenen l'obra espiritual del Santuari de la Font Santa, com tampoc entenen l'obra social del Cenacle.

Fa tot just una setmana que dos Mossènns s'interessaren pel Cenacle. Tenien dos avis per col·locar. Els Mossènns vingueren, veieren i l'entengueren, perquè tenien necessitat. Que bó és un troç de pa quan és té necessitat, quan es passa gana!

Mn. Josep Raventós.

LA BELLA MELODIA DEL POBLE I DE NADAL

El sol ens pot ajudar
El fred no s'amagarà
entre fulles seques i arbres tristos
que ja no respiren la brisa del mar...
les clarianes ens deixen veure un xic d'esperança
les petites flors temeroses s'amagen entre el terra
cridant " llibertat ".

La lluna ens crida a cada instant
i les estrelles brillen tot cantant
Però el cel no ho pot negar:
¡ JA S'ACOSTA NADAL !

Entre el sol i la pluja
Entre el verd de les muntanyes
hi ha una petita unió, és el nostre poble:
L'ORDAL.

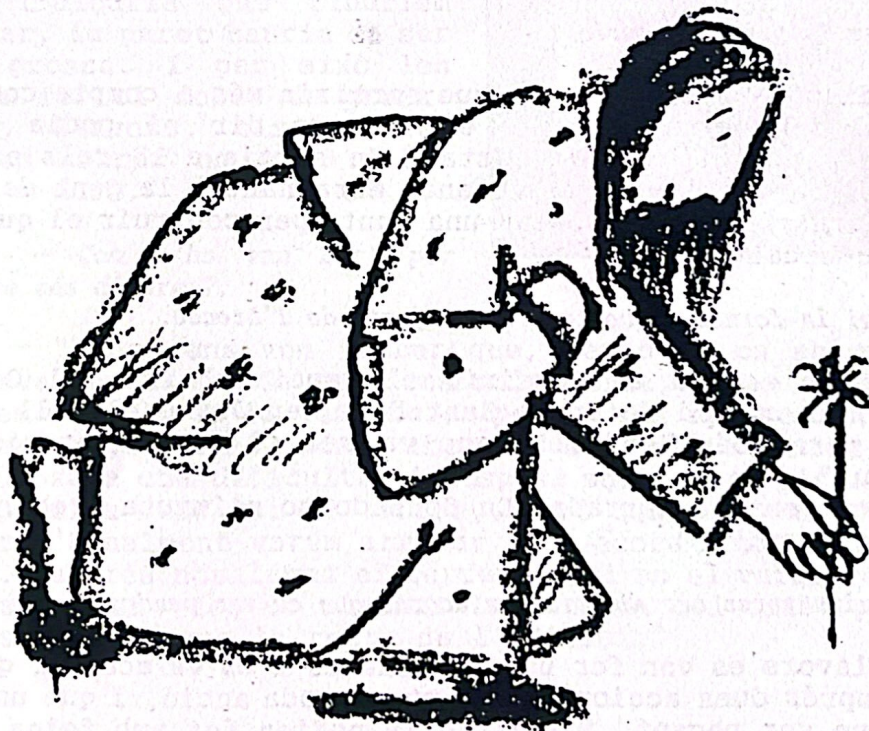
Sembla un pessebre, a vegades alegre com un ocell
d'altres trist, amb pensaments trencats pel vent... però
Sempre amb una unió:
les festes de Nadal ningú les podia treure:
Bells cants, cors encesos,
Amor, Amistat...

Algún vell record obert als nostres pensaments
però que sempre recordem amb valentia i un xic de dolor:
per ells canten, fan un res i sentim els ocellets que ens
piulen: Escolteu, sentiu-la, és la Pau. No l'abandoneu.

Les flors humides s'apaguen lentament cridant al sol
en un mirall es reflexa una sola veritat
als nostres cors hi ha també tristesa,
plorant imatges, recods passats
on els pensaments desitgen tornar a la realitat
Però.. és el destí del llarg camí de la vida...
Deixem per uns moments els enganys
les injustícies
les paraules dolentes
els fets irreals.

I...
obrim els nostres cors a aquest Nadal
recordant aquell infant tant bonic i formós
que també va arribar a entristir-se i a suplicar, suplicar
i plorar per tots els homes d'aquest món.
No ho podem saber,
queda l'última esperança : LA FE
Trobem-nos tots units, millorant dia a dia
Unim les mans
Unim els cors
i cantem tots junts:
JA HA ARRIBAT NADAL

Sílvia.

SIGNES D'UN ORIGEN

Si hi ha un aspecte que hagi guiat la trajectòria de l'Ateneu Ordalenc i de les seves juntes, aquest ha estat el concepte d'identitat.

En la recerca d'un llenguatge propi degut a les múltiples transformacions sofertes, l'edifici ha preservat els signes d'un origen, d'un àmbit, d'un lloc.

Però per saber quelcom més dels seus orígens, en la construcció i acabats, en la seva forma i composició, allà on s'articulen els missatges i els signes d'un espai i temps, un espai i un temps que delimiten una identitat, he anat a veure a en Conrat Vendrell i Esteve, més conegut per tots per en Conrado.

Havíem quedat un dissabte a la tarda sense concretar l'hora, i en va rebre amb la amabilitat i cortesia que l'hi és pròpia.

- Conrado, perquè es va fer l'Ateneu Ordalenc ?.

"Doncs, per una necessitat. Aquí no hi havia res. Ni cap local per anar a divertir-se. Estava Cal Cells però no s'hi podia ballar ni res."

"I un matí de pluja, a l'hivern, ens va trucar a casa en Jaume, el vell Benc, i ens va dir que es venia la casa de Cal Fideu, on és ara la Casablanca, que si la poguéssim comprar s'hi podria fer una sala de ball i un cafè. Jo, que tenia uns 23 anys, vaig dir-l'hi que encara que es comprés barata, seria cara, per la quantitat de reformes que s'haurien de fer."

En Conrado té bona memòria i porta a sobre un munt de records, records de tota mena amb moltes ganes d'explicar-te'ls.

- Què va passar després ?.

"Així que l'hi vaig dir que sortiria més a compte construir un local totalment nou. I ell em va dir si podia fer un pressupost del que podria costar. En sortia a 18 rals el m² de paret de pedra. Llavors es va anar enraonant i la gent del poble es va engrescar fins a formar una junta per contruir el que seria l'Ateneu Ordalenc."

- Qui la formava aquesta primera junta de l'Ateneu.

"Doncs estava el Rebaixi, el Papet Rebaixi, el Cego, el Maginet, un que li deien el Sant Pare, en Jaume el vell Benc, i el meu pare Joan Vendrell, que va ser el primer president de l'Ateneu."

Anem fent la xerrada. En Conrado no s'immuta, recorda i va dient la seva.

- Quins varen ser els primers acords que es van pendre ?.

"Llavors es van fer uns reglaments i es va acordar que cada soci comprés dues accions de 50 ptes. cada acció, i que una acció tenia que ser pagant, i l'altre la podien fer amb feina."

- Hi va haver alguna mena d'oposició ?.

" !I tant que n'hi havia!. Estava el Rector, el Mestre... Uns quants que van escampar papers per tot arreu, dient que allò seria una ruïna per els socis de l'Ateneu, perquè s'hauria de pagar 1 pta. cada mes, que era bastant."

- I el terreny, de quí era ?.

"Era del Parellada. L'hi varem dir al Sr Pau Aixelà i ens va contestar que ens donava tot el terreny que hi ha d'aquí al Pí de les Quatre Soques. Volent dir que podiem agafar tot el que necessitàssim, però amb una condició, que volia un cens, quan estigués enllestit l'Ateneu, de 100 ptes. l'any."

- Què eren moltes pessetes ?.

"!I tant que eren moltes pessetes en aquella epoca!. Però tot i així ho varem tirar endavant."

La conversa amb en Conrado sempre és interessant. Emotiva i alliçonadora. I té sorpreses.

- Qui va ser doncs, el que va construir l'Ateneu ?

"Ho varem dir a uns paletes per fer-ho i ens van posar la condició de que voldrien cobrar cada 100 metres de paret feta, sinó, marxaven. Es van fer els primers 100 m. i no van cobrar perquè encara no havíem fet socis. I els de la junta van tenir que posar les seves dues accions de 20 duros."

"Quan es van començar a aixecar les parets de pedra, aquestes feien 40 cm. de gruix. I va haver un encarregat, que treballava a l'Església, que ens va dir que per l'alçària que tindriem d'anar, la paret hauria de ser més grossa. I per això les varem fer el doble de gruix. Però, llavors, els paletes volien cobrar no a 18 rals, sino a duro."

- Com s'ho van fer, per treure més diners ?.

"Doncs ens vem trobar que, per aquí on es el café, hi passava una línia de telèfons molt forta, d'uns 60 fils o més. Ho vem dir als de la Telefònica perquè els retiressin. I ens van contestar que sí es podria arreglar d'un altre manera, doncs els hi suposava una dificultat i despesa molt gran. Els hi varem dir que podríem rebaixar el terreny, però que això valdria els seus diners. Finalment varem arribar a un acord i ens van donar 2500 ptes. Després nosaltres el terreny casi no el varem rebaixar. El que si varem fer és abaixar la teulada del café, per això té menys alçària que la resta de l'edifici."

"Arrel d'això amb la Telefònica, ens van obligar a legalitzar la Societat, escriturar el terreny conforme el teniem censat i fer els plànols de l'edifici. Calia fer tots aquets tràmits per tenir-ho tot en regla, perquè solament així ens podrien donar els diners."

- *Els cavalls de fusta que suporten la teulada, i tots els materials per construir l'Ateneu, d'on els van treure?*

"Els cavalls es van comprar a Sant Sadurni. Son de fusta de melis molt bona. Els vem rebair una mica per donar menys pendent a la teulada. Llavors, degut a la força del vent, les plaques de fibrociment van volar tres vegades, i anaven a parar aquí a dalt a la pujada de cal Novença."

"La pedra la treiem d'on ara està la piscina. Abans, això eren uns ermots plens de marges. I la sorra la treiem de les cunetes de la carretera, que encara no estava enquitranada."

"Les parets interiors es van arrebosar i lliscar amb calç i sorra. I per fer els terres, els carros anaven a buscar gravilla a la riera, i amb una mica de ciment portland, es va fer tot el paviment."

- *I la resta de construccions que formen ara l'Ateneu ?*

"Tot el demás ho van anar fent les diferents juntes que han passat per l'Ateneu. Jo, quan vaig ser President, vaig fer la cisterna i vaig reformar la cuina i els lavabos. Les demás juntes van fer; la façana, la plaça amb les escales, el nou escenari, l'ampliació...etc."

La conversa amb en Conrado està sempre assegurada. El temps vola sense adonar-nos i la gravadora, ja quasi no dona l'abast.

- *A qui se l'hi va acudir fer l'Ateneu d'aquesta forma ?*

"A mi, jo en sóc el culpable. Vem anar a prendre mesures a l'Ateneu de Sant Pau, que ells ja la tenien feta."

- *I quan de temps van tardar en contruir-la ?*

"Poc. Del gener fins a finals de juliol. Sis mesos, tot just per inaugurar-la per la Festa Major d'aquell any, el 1928. Aquell dia, es va comprar una màquina i uns llums de gas, doncs no hi teniem encara l'electricitat, i es van encendre per dins i per fora que semblava tot plegat un cel de bonic."

Així podiem continuar hores i hores sense esgotar tot el que en Conrado ha anat visquent durant tants anys. Ningú com ell coneix tant bé la història de l'Ateneu Ordalenc. Podriem haver aprofundit en altres temes que l'apasionen i davant els quals s'expressa, igualment, amb fonaments i saviesa. Tal vegada en una altra ocasió, ens hi tornem a arribar i tornem a reemprendre el fil, bo i escoltant com ens alligona.

Abans d'acomiar-me, en Conrado té paraules elogioses per l'actual junta de l'Ateneu Ordalenc i ens encoratja a mantenir-ho, creu que és una bona manera de servir a l'identitat del nostre Poble.

Kim-entre-vista.

CARTA ALS

REIS MAGS DE L'ORIENT

Estimats " Reis Mags de l' Orient "

Som els nois i noies de l'esplai " Tuttilimundi " aquests any estem tractant el tema de la Solidaritat, per tant ens agradaria que ens ajudéssiu en la tasca de millorar l'existència de la gent necessitada.

Doncs ens agradaria:

- Pau als Balcans, medicines i ajut humanitari.
- També demanaríem alguna aportació per tal de poder cobrir les necessitats dels països del " Tercer Món ".
- Volem que amb els vostres regals aporteu alegria a tots els nens que els faci falta.
- Ens agradaria que fomentéssiu " L' Ecologia arreu i ens ajudéssiu a cuidar el Nostre Planeta.

Ja sabem que és difícil acomplir totes les coses que consten en la nostra carta, però vosaltres sou màgics, i a més

sou tres, això permet que feu un treball en equip:
" La unió fa la força "

Moltes gràcies.

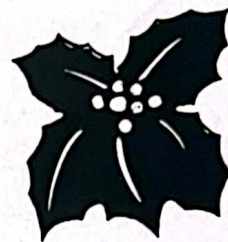
L'esplai Tuttilimundi

(i en el fons, cada un dels habitants d'Ordal)

POEMA DE NADAL

Va ser una nit que va florir l'estrella,
i va néixer l'Infant!
Imaginem que fou la nit més bella,
més musical, més flamejant!...

I fa molt temps, molt temps, i algú ensiborna
el nostre pit, per atiar l'oblit
per fer-nos infidels, però retorna
cada any aquesta nit.

La nostra vanitat prou s'afigura
que està damunt del bé i del mal,
mes no hi val ganivet ni ànima dura:
és més forta la nit de Nadal!

Ai, si no fos aquesta nit, tan clara!
Seríem tros de carn i pensament
que no coneix d'on ve, d'on va, ni on para,
pell d'home que arrossega la corrent!

Però Nadal ens ha pintat el rostre
amb un vermell precís i decidit,
i ens dóna un sentiment de llar, de sostre,
de terra, de nissaga i d'esperit.

I ens dóna un punt d'humilitat de cendra
per estimar un racó dintre l'espai
i desperta en el cor aquell blau tendre
que hem volgut escanyar i que no mor mai

Procurem ser una mica criatures
amorosint el baladreig raspós,
i diguem: " Glòria a Déu en les altures "
amb aquell to que ho deien els pastors.

I si tot l'any la mesquinesa ens fibla,
i l'orgull de la nostra soledat,
almenys aquesta nit, fem possible
per ser uns homes de bona voluntat!

NADAL

N'hi ha de festes senyalades
però cap com la de Nadal
que un infant va fer possible
quan nasqué en aquell portal.

El Nadal és el gran vincle
que uneix famílies i amics,
als que ploren i als que riu
i també pobres i rics.

Es un dia en que es retroben
sentiments i tradició,
doncs els cors més durs s'estoven
quan els records fan pressió.

Encara em sembla percebre
la incontenible emoció
quan anava a fer el pessebre
o feia cagar el tió.

Ara us dic el que desitjo
a tothom per un igual.
que sigueu bons minyons sempre
i tingueu un bon Nadal.

Eugeni Vendrell i Soler.

DIES DE NADAL

Els dies són curts,
el vent es fred,
és l'hivern.
Són dies màgics
nits de somnis meravellosos,

Es temps de viure el Nadal.

M^o Rosa Tres.

NADAL

Altre cop Desembre ens diu
que som molt a prop de Nadal
un any és molt llarg d'esperar
per acostar-nos al portal.

El Nadal tothom celebra
els petits, joves i grans
són dies de gatzara, alegria i llum
també tristos i foscos per alguns.

Nadal dies de Pau i Festes
de bona taula i gran caliu
d'altres la fam i la guerra
i són molt lluny del seu niu.

Jesuset de l'establia que els pastors
tantes coses et varen portar
més jo te'n demanaria pels pobres
que no tenen ni el necessari per passar.

Que el Nadal del noranta-quatre
sigui un Nadal esperançador
obrim la porta quan Jesus truqui
vestit de pobre i amb un sarró.

" Bones Festes a Tothom "

Cèlia
Cornellà

NOSTRA MARE

Hi ha un ser en aquest món
que tots tenim i en diem " Mare"
n'és aquest un sublim nom
que no hem comprés encara fins ara

N'és un ser ple de tendreça
l'objecte som de ses amors
i en mig de la tristesa
consola nostres cors

N'és sempre la nostra mare
qui treballa, sofreix i calla
tant plena d' abnegació
que no hi posem ni atenció

Quan dorm el fillet petit
sos ulls mira i llabis besa;
el dolor del fill li pesa
i ella el guarda dins son pit.

Com ella, qui més hi ha ?
Ni en tot el món plegat
no hi ha altre ser aimat
que faci el que ella fa.

Pot sèr gran, nostre amiat
entre els companys i amics.
més en cruel necessitat
tot fineix amb els oblits

Sols la Mare és qui no ens deixa
en nostres necessitats
ni dolors, ni enfermetats
fan eixir-li una queixa.

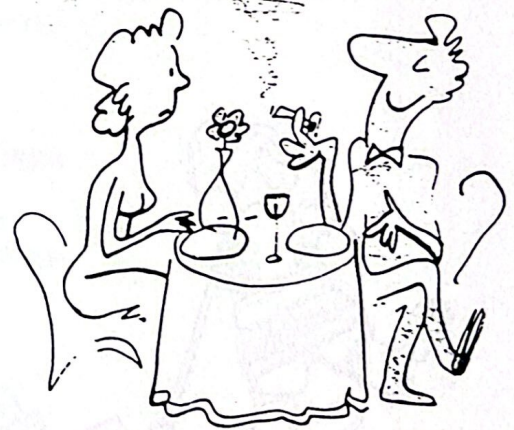
Ella n'es qui ens consola
i ens retorna la dolçor
quan abatuts per el dolor
desventurat el cor plora.

¡ Oh, quin nom tan sublim!
que conté tanta harmonia
qui pogués dir-vos sovint:
" Jo us estimo, mare mia "

Eudald Vendrell

NO FUMIS !

Si és que fumes, doncs no fumis
perquè si fumes tu fums
el fum sobre els qui no fumen
i amb aquest fum els ben fums.
Fumant fas molta fumera
i a la llarga en surts fumut.

No fumis, creu, fes-te fúmer
i estaràs ple de salut.

Ignasi Castellort
(Igualada)
(Revista de Benesta Social)

ELS JOVES

Dins d'un petit sentiment,
al mig del cor,
neix una gran esperança...
Pot ser real, enganyada,
Pot ser molt gran i també negada, però...si...
Es veritat que entre nosaltres desitgem,
al fons de tot, una sensació estranya,
que és com un colom blau en senyal de Pau
que és com una rosa vermella en senyal d'Amor
o..., és també un gran cau dins la negre nit,
que no pot veure un xic de bellesa, d'alegria i
d'encants... Poden ser molts enganys?
molts dubtes
i dins del nostre petit cap, dia a dia,
arriben coses noves, pensaments increïbles, infinits...
Es la Joventut !!?
Fortes emocions
Grans il.lusions
i ... alguna desesperació acompanyada
d'un petit i gran disgust.
Però és així... i ens trobem enmig d'un món nou
que sembla que no podem arribar a conèixer
i que dins d'aquest gran cau mai no podrem arribar
a descobrir la veritat de la vida
Una nova opció
Una nova experiència ??
ens condueix en aquest llarg camí, que més tard
potser, fins i tot massa tard
ens ho diu:
No ens enganyem, que la vida és pura
tant, com l'aigua, com la mar clara i, és
llavors quant enmig d'aquest petit i gran engany
podem també trobar la nostra veritat
la nostra llibertat...
Miro fixament al cel, i les estrelles brillen,
sembla que em vulguin dir una petita veritat:
Creu en la teva Fe
Pensa en la realitat
Sigues tu mateix dia a dia...
no et deixis enganyar:
No pot ser aquest el llarg camí de la Felicitat?

" PETITA "

CARTA A UN AMIGO

Hola, te escribo desde Ordal. No creo que sepas dónde está, pero da igual, yo te contaré como es:

Un pueblo pequeño escondido entre las montañas, rodeado de verdes pinares y viñas. Cuando te acercas y ves las pocas casas que son, se piensa que no es gran cosa, pero no es cierto; este pequeño pueblo tiene algo que lo hace grande.

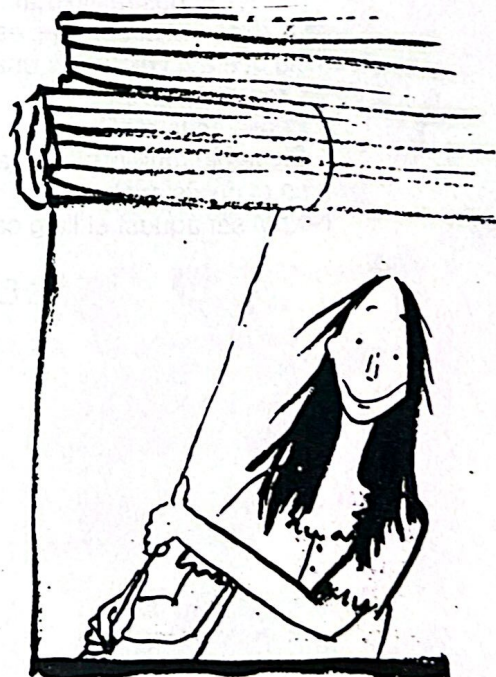
Cuando vives en una ciudad, nunca saludas a nadie cuando vas por la calle porque nunca conoces a nadie. Aquí tampoco saludas porque entre la poca gente que habita este pueblo, hay un vínculo que los hace comportarse como hermanos, que solo se saludan cuando uno se va lejos o cuando hace mucho tiempo que no se ven.

Cuando llegué aquí, fui al parque. Poca diferencia había entre el bosque cercano y ese parque. Ahora ha cambiado. Ahora uno puede pasearse bajo un techo formado por las tupidas y verdes ramas de los árboles. Ahora, ese parque es un lugar mágico, pero mas mágica fue la colaboración de las personas que intervinieron para hacer del parque, un parque de verdad.

Si viviera en una ciudad, esto nunca hubiera ocurrido, sin una gratificación en metálico.

Amigo escúchame, cuando veas Ordal y pienses en su pequeñez, piensa después que este pueblo tiene un tesoro que lo hace grande: SU GENTE.

Diana Muñiz.

UNA DE CALÇ I UNA DE SORRA

Voldria dirigir aquest escrit a tots els socis de l'Ateneu com és natural, però en particular, a tots aquells que encara no en són, confiant que la revista de l'Ateneu (tot i no merèixer-la) els arribi a les mans.

En primer lloc vull felicitar a la Junta pel seu esperit innovador i emprenedor que està demostrant amb totes les millores que durant aquests dos anys de gestió ha aconseguit.

Tots els que hem format part durant algun temps de la Junta de l'Ateneu sabem de sobres que aquestes millores no baixen del cel com el manà; i no parlo tan sols dels diners, sinó de molts malsdecaps.

Estic d'acord que si un hi està ficat és perquè vol, que ningú l'hi obliga, però si al poble d'Ordal no hi trobéssim gent amb il·lusió i esperit de servei, què fóra de l'Ateneu?

Per això jo sempre he estat partidari, per poc que es pugui, que tots els socis, en un moment o altre de la seva vida, formin part activa (no pasiva) de la Junta de l'Ateneu, només d'aquesta manera un es fa un xic el càrrec de la responsabilitat que això comporta.

I dirigint-me sobretot als que encara no us heu fet socis, sigui per deixadesa de la Junta o bé perquè amb molta cara us aneu fent l'orni, us hauria de caure la cara de vergonya d'estar disfrutant de totes aquestes millores (calefacció, taules, cadires, butaques, llum, lavabos, etc, etc,...) sense contribuir-hi el més mínim.

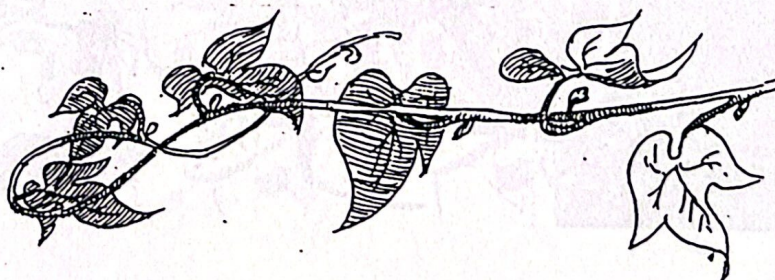
Això no és un bar, senyors, ni un restaurant, és una societat que com el mateix nom diu està formada per socis (no clients) i com que no obliguem a ningú que vingui, després d'un temps més que prudencial per veure si us hi trobeu bé, ja no hauríeu d'esperar que algú de la Junta us "foti" el rebut pels morros, us ha de sortir de la vostra consciència.

Els que paguem no és que siguem més tontos que vosaltres, és que som un xic menys "barruts", i per 6.000 pessetes l'any no ens agrada que ens mirin de reüll.

El problema no està en les vint o trenta mil pessetes que es podrien recaudar de més si aquests "senyors" paguéssin, el problema és la mofa que se'ns fa a tots els qui contribuïm i que per educació i poques ganes de moure soroll ho deixem passar fent els ulls grossos, no obstant, un servidor que no té massa pèls a la llengua, i amb el dret que hi tinc com a soci, els podria avergonyir en públic. Després no em diguin que no els he avisat.

Que passeu un Bon Nadal.

Jaume Soler i Vendrell.

ENGLISH IN TOWN

El passat mes de juliol alguns nens i nenes i també, més grans; varen iniciar un curs intensiu " d'Anglès " aquí a l'Ordal. El curs es va donar a l'Ateneu per dos professors nadius Anglesos. La Miriam que donava classes als petits i no tant petits i el Simon que les donava als adults.

Ambdós van quedar meravellats de l'hospitalitat del poble Ordalenc i em van encomanar que d'una manera o altra fes arribar a tothom la molt bona impressió que van tenir de l'Ordal i de la seva gent.

Si més no, tothom pot pensar: bé i què?. Però els que hi varem anar en aquest curs, crec que la majoria no pensavem treure el profit que es va treure, amb el sistema d'ensenyament amb el que els professors ens van implantar.

Penso que tant la Miriam com el Simon; van impactar dins de tots nosaltres. Crec molt positiu i més per els nens aquesta forma d'aprendre idiomes; ja que es va veure que disfrutaven aprenent i encara que tenien vacances i tenien l'obligació d'anar cada dia durant tot el mes de juliol a classes d'Anglès; els pares vèiem que hi anaven amb ganes cada dia.

Per això crec que va ser molt bona experiència tant per petits com per grans i crec que l'hauríem de repetir, i si poguésser amb la Miriam i amb el Simón, millor!

S.F.

LA DIETA MEDITERRÀNIA

El passat mes d'Octubre , un article en el diari AVUI esmentava una convenció de metges reivindicant " la dieta Mediterrània " .

El missatge dels especialistes era el següent;
Si mengem:

- Peix Blau
- Oli d'oliva
- Pa
- Fruits secs
- Verdures
- Fruites
- Llegums

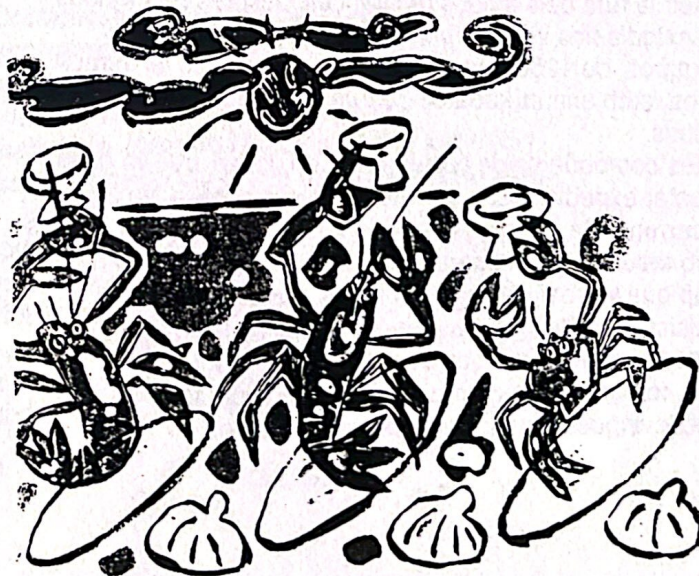
i no abusem dels : Greixos i Sucres; podem reduir els factors de risc que desencadenen les malalties de " l'aparell Circulatori "

(Albert Lladó- Diari Avui)

Les Dietes importades tipus " POKIN'S, MCDONALS i d'altres cuinades amb mantega són menys recomenades perquè porten greixos saturats i fan augmentar " el Colesterol " i les malalties circulatories.

Cal doncs donar al màxim d'importància als aliments propis de la Nostra Terra que a part d' ésser molt saborosos, també són recomanats per la nostra salut.

Mª Rosa.

informació general

R.I.P.

El propassat mes d'octubre va desaparèixer, per causa de força major, la caseta situada a la Creu del Port de l'Ordal. I, com va esdevenir en el Pi del Giravolt, ó el Pi Gros..etc, restara ara i sempre, en la memòria de tot els ordalencs.

Un reporter gràfic de "l'Ateneu" hi era allí per donar constància del fet.

EXPEDICIÓ CIENTÍFICA A MONTSERRAT

Un grup excursionista ordalenc va realitzar el passat 28 de novembre, una expedició científica a les muntanyes de Montserrat. Amb sortida des de la Masia de Can Jorba, van seguir la ruta dels fondos del francès, després pels fondos del mitgdia fins intentar pujar l'Eco i seguidament el Montgrós, de 1250 metres d'alçària. L'ascensió va durar 4 hores, amb una aturada de 30 minuts per realitzar un apat de collons.

Els components de l'equip eren; en Josep, que va guiar i orientar expedicionaris per evitar la seva perdua, en Joan, encarregat de les investigacions sobre fòsils, coves i avencs amb resultats poc esperançadors, l'Antonio, ecologista del grup que va realitzar un maravellos monòleg sobre els ecosistemes dels boscos, en Dani, biòleg, la seva especialitat el tè de roca d'on en va recollir força, i en Kim, fotògraf que en prou feines pot explicar tot alló que s'esdevingué d'una jornada poc memorable.

Per fi tindrem un nou accés per sota de la Carretera Nacional 340. L'Ajuntament ens ha arrenjat el pont de l'antiga riera que va, de Cal Pelegri fins a Cal Quimet i tal com marxa el ritme de les obres, sembla ser que es podrà estrenar aquest Nadal.

Però, el que a molts ens preocupa es que per tirar endavant certs temes, no solament fa falta que hi hagi una necessitat, sinó a més a més que algú si faci mal.

Fà bastant de temps que molta gent reclama unes escales en la baixada a l'aparcament de Cal Min des de Cal Ranxero. La necessitat hi es, ens cal ara que algú es trenqui la closca perquè aquestes es construeixin ?

PREMIS NACIONALS DE CULTURA POPULAR 1993

El dia 17 d' Octubre al " Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat " es va celebrar l'acte de lliurament dels " PREMIS NACIONALS DE CULTURA POPULAR 1993 " organitzat per la " Federació D' Ateneus de Catalunya "

- Premi a la trajectòria en el camp de la cultura popular
- Premi a la millor iniciativa de renovació associativa cultural.
- Premi a la millor acció de dinamització cultural
- Premi a la millor iniciativa artística popular.

Aquest Acte fou presidit per el :
CONSELLER DE CULTURA
HONORABLE SENYOR
JOAN GUITART I AGELL

L'Ateneu Ordalenc hi va ser convidat i premiat com a mostra de "Reconeixement pels seus 65 anys d'existència i Servei en el poble d'Ordal "

El diploma va ser recollit amb molta il·lusió per l'actual President de la Junta de l'Ateneu: " Magí Vendrell i Soler " que fou acompanyat per altres membres de la Junta.

Aquest reconeixement representa no tan sols a la Junta i al President actual, sinó que ens porta més lluny... als fundadors de l'Ateneu, tots els seus Presidents i totes les seves Juntes , que durant aquests 65 anys han anat posant el seu granet de sorra, per millorar un dels llocs més representatius del nostre poble: L'Ateneu.

Cèlia.

TROBADA DE CORALS

El propassat dia 2 d'octubre i en motiu de l'aplec de Sant Francesc, que s'organitza cada any al Port de l'Ordal, es va celebrar una trobada de cant coral a l'Ateneu Ordalenc, amb la participació de les agrupacions dels pobles de Vallirana, Cervelló i Ordal, l'anfitriona.

Amb força públic assistent, les tres corals van interpretar, per torns, cançons dels seus repertoris. Ja com a cloenda d'aquella maravillosa nit, les tres agrupacions van cantar juntes, la qual cosa va fer esclatar al nombrós públic emocionat, en un fort aplaudiment.

Seguidament, es va oferir a tots els assistents, a un refrigeri a Cal Pelegrí, molt ben servit i preparat, en el seu magnífic menjador que tenen per els grans esdeveniments.

ROSER FLORIT

EL GRUP TERRA BAIXA ENS PRESENTA L'OBRA:

ROSER FLORIT
COMEDIA EN TRES ACTES ORIGINAL DE JOSEP M^a. de SEGARRA

Amb el següent repartiment:

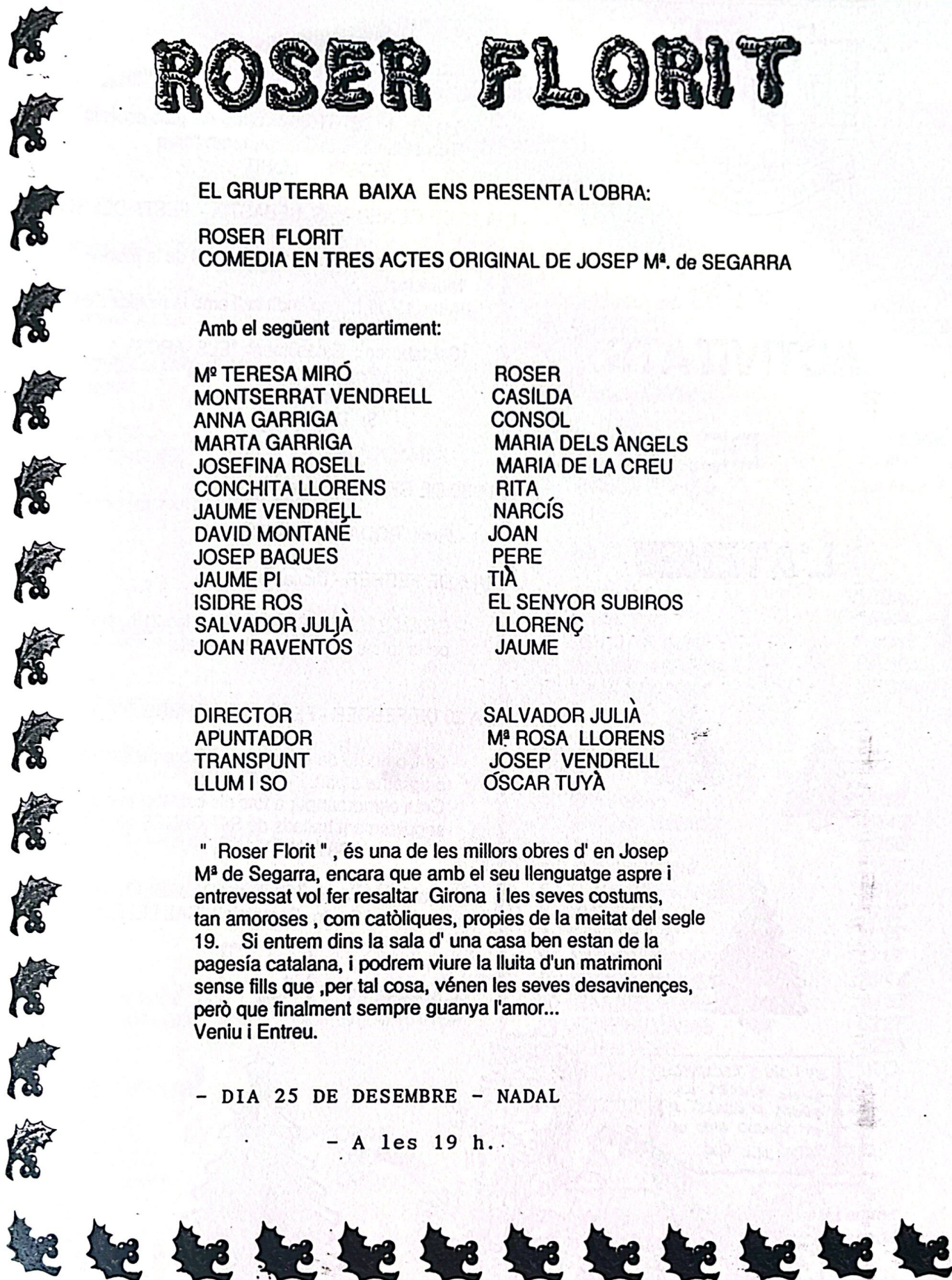
M ^a TERESA MIRÓ	ROSER
MONTSERRAT VENDRELL	CASILDA
ANNA GARRIGA	CONSOL
MARTA GARRIGA	MARIA DELS ÀNGELS
JOSEFINA ROSELL	MARIA DE LA CREU
CONCHITA LLORENS	RITA
JAUME VENDRELL	NARCÍS
DAVID MONTANÉ	JOAN
JOSEP BAQUES	PERE
JAUME PI	TIÀ
ISIDRE ROS	EL SENYOR SUBIROS
SALVADOR JULIÀ	LLORENÇ
JOAN RAVENTOS	JAUME

DIRECTOR	SALVADOR JULIÀ
APUNTADOR	M ^a ROSA LLORENS
TRANSPUNT	JOSEP VENDRELL
LLUM I SO	ÓSCAR TUYÀ

" Roser Florit " , és una de les millors obres d' en Josep Mª de Segarra, encara que amb el seu llenguatge aspre i entreuassat vol fer ressaltar Girona i les seves costums, tan amoroses , com catòliques, propies de la meitat del segle 19. Si entrem dins la sala d' una casa ben estan de la pagesia catalana, i podrem viure la lluita d'un matrimoni sense fills que ,per tal cosa, vénen les seves desavinences, però que finalment sempre guanya l'amor...
Veniu i Entreu.

- DIA 25 DE DESEMBRE - NADAL

- A les 19 h..

activitats

ACTIVITATS

DE

L'ATENEU

- DIA 25 DE DESEMBRE - NADAL

- A les 19 h. TEATRE. a càrreg del grup escènic "Terra Baixa", que interpretaran l'obra ROSER FLORIT

- DIA 23 DE GENER - S. SEBASTIÀ - FESTA DEL SOCI

- Pel matí, gran esmorzar al costat de la Piscina Municipal.

- A les 19,30 h. esplèndit ball amb la música d'en FRANK

Col.laboren: Establiment "ELS ARCS"
Restaurant "CAL MIN"
Família Casas Marcé
Sr. De Camps

- DIA 30 DE GENER - Diumenge

- Final RODA DE TEATRE

- DIA 5 DE FEBRER - Dissabte

- GRAN BALL DE CARNAVAL a les 21 h. amb obsequi per a tots els qui vagin disfressats

- DIA 20 DE FEBRER - FESTA DE L'ARBRE

- La Comissió de la Festa de l'Arbre presentatà programa a part.

- Gran esmorzar per a tots els col.laboradors i seguidament ballada de SARDANES amb la cobla "CATANIA"

Col.laboren: Bar Bodega "CASABLANCA"
Centre Comercial "CAL PELEGRI"

CAMPIONS !

La comissió de Festes agraeix la participació en les 10 activitats i actes recreatius que es van celebrar durant la FESTA MAJOR DE 1993.

A continuació nombrarem els guanyadors:

III. CAMPIONAT DE TRUC

1 JOSEP GALLLEGO
JOSEP BRICOLLE	GUARDIOLA
TORRELAVID
2 FRANCECS LLOPART
LLUIS MAS	AVINYONET
3 PACO MESA
JOSEP SANCHEZ	AVINYONET

NOTA: (hi va haver poca participació Local)

FUTBOLI

1 TONI	VALLIRANA
2 FERRAN GARCIA	GAVA

FUTBOLI PARELLES

1 TONI I JOSEP	VALLIRANA
2 FERRAN I JOSEP ANTONI	GAVA

FUTBOLI PARELLES INFANTILS

1 JOAN ÀLEX I GUILLEM MENSA	ORDAL

PING-PONG

1 CARLES GOMEZ		VILAFRANCA
2 RAMON HIDALGO		VILAFRANCA

PING-PONG INFANTIL

1 PERE JULIÀ	ORDAL
2 ISAAC SOLER	ORDAL
3 ESTEVE CASAS	ORDAL

ESCACS

1 JORDI RAMON	ORDAL
2 KIM MENSA	BARCELONA

TIR AMB CARABINA

1 JOAN ALMIRALL	LA MUNIA
2 SANTI FONTANET	ORDAL
3 RAMON PLANES	LA MUNIA

SCALEXTRIC

1 PERE JULIÀ	ORDAL
2 JOAN ROS	ORDAL
3 CRISTIAN PONS	ORDAL
4 ALBERT ARAGON	ORDAL
5 RAUL SANCHEZ	ORDAL

TRIATLO

1 ESTEVE PI	19'52"
2 ANTONI JIMENEZ	20'45"
3 XAVI CASAS	20'50"
4 ROGER BADIA	21'58"
5 OCTAVI VENDRELL	23'15"
6 ISAAC SOLER	26'32"
7 PERE JULIÀ	31'15"
8 XAVIER VENDRELL	31'19"
9 SERGI SANCHEZ	31'48"
10 GABRIEL PONS	31'55"
11 ESTEVE CASAS	32'27"
12 JOAN PONS	42'55"
13 RICARD BADIA	K.O.

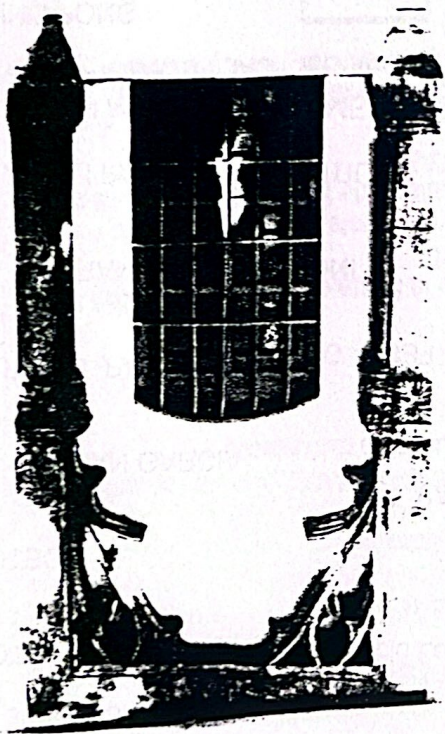

Esperant la participació dels indecisos per fer entre tots més gran la Festa Major de 1994, molta sort esportistes i fins l'any que vé!

The Organization

En la façana del darrera de la casa del Marqués de Camps.

- 1- EL CUC DE SEDA
- 2- L'AIGUA
- 3- LA PAPALLONA

Sabeu on es troba aquesta finestra mig tapiada i d'estil gòtic.

PER LES RODALIES DE L'ORDAL

Jo mateix amb vaig construir aquesta bella sepultura, que per altres es ventura i mortalla per a mi.

ENDEVINA

entreteniments

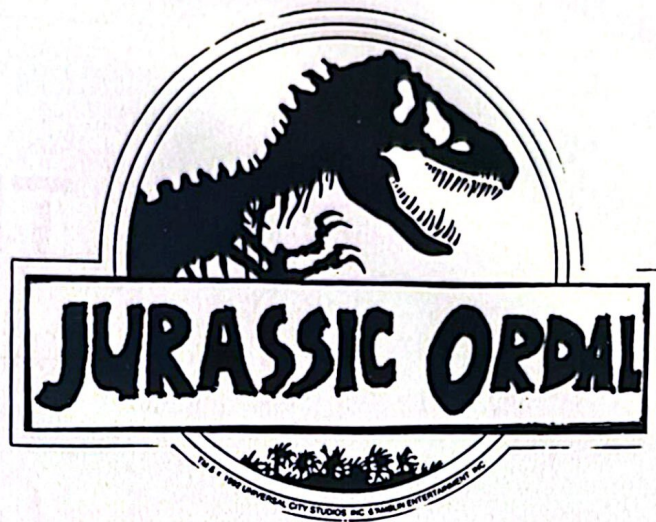
- Qui seré jo
Que quan més rento,
Més bruta vaig?

- Abans d'hair era un huet,
ahir capullet,
i demà volaré
com un pardalet.

Un estudiant a una noia, de la que està totalment enamorat:
- Estic mig atontat per vostre, senyoreta. Es la única noia
que he estimat amb boig frenesi.
- Després del que m'acaba de dir, em permet que li digui que
no el crec? - intervé la noia.
- Perquè no?
- Perquè si està mig atontat per la meva culpa, qui va ser la
que el va atontar l'altre metat?

- No et poses de mal humor quan et presenten un compte molt
gran?
- No, home; el que es posa de mal humor és el que me la
presenta, quan queda convençut de que no pot cobrar.

- La seva mare va tenir fills?
- !Naturalment senyora!, jo per exemple!
- És que, com vostè no en té, podria ser una particularitat de
la família.

NO SIGUIS FÒSSIL
I LLEGEIX
"L'ATENEU" ORDALENC

COL·LABORA :

eme/50

1.50.103

Monomando :
Mezclador lavabo
lavatory mixer
Mélangeur lavabo

Grifería
TRES

1° ateneu

COORDINADOR : Magí Vendrell
INFORMACIÓ : Cèlia Vendrell
REDACCIÓ : Antoni Gallart
Ferran Paredes
Mònica Vendrell
Andrés Márquez
Kim Mensa
Emilio Sanchez
David Lorente
DIBUIX : David Soler
DISSENY : David Soler
COL·LABORADORS: Mª Rosa Tres
Jaume Soler
Mariàngels Buira
Cèlia -Cornellà-
Kim Cervera
Montse Miró
Diana Muñiz
Santi Fontanet
Sílvia Blas
Eugeni Vendrell
Eudald Vendrell
Mn. Josep Raventós
Esplai Tutilimundi
Grup Terra Baixa

1° ateneu no és fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.